

“Javel?”

svanhild latorre weibei

s v a n h i l d l a t o r r e w e i b e l

“Javel?”

“Javel?”

“Har eg ikkje fantasi?”

Frustrerende tanke når du vil bruka livet på å skapa bilder.
“Korleis kan eg lokka fantasien fram?
Hjelp det med skiving?”

Og skiving blei det. Ikkje berre litt, eg blei hekta.
I tillegg kom fantasifulle tegningar på papiret.

For fantasien dukka opp igjen!

Tekst og bilder blei inspirert av livet:
Stort og smått frå kvardagen,
å vera tenåringsforeldre,
samhandling oss mennesker imellom,
å føla seg liten,
å føla seg stor,
optimisme, pessimisme,
og
om det å sitte som privilegert nordmann
i denne kaotiske verda.

Som du sikkert har gjetta nå, blei jakta på fantasien til dei to bøkene
“Ka i alle dagar...?”
og
“Javel?”

I illustrasjonane har eg med vilje latt eg-personen ha ulike skikkelsar.
Eg trur mange av tankane og følelsane er felles,
og eg vil unngå at det kun skal dreia seg om den middelaldrande
dama med krøllete hår.

Håpar du får ei god stund med boka,
og at du lar tekst og bilder flytta inn til ditt eige liv og erfaringar.

Senk skuldrane og kos deg!

Svanhild L.W.

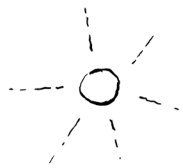
Adelante

Fokus.
Tunga rett i munnen
og velg rett fokus.

Sjølv om vi veit kva
som tener oss best,
kan vi fort
velja feil.
Det er vel ganske så
menneskeleg.

Overskya eller solskin.
Kan vi velja det?

Vi har heldt ut med vinter og
kulde lenge i år.

Nordboarar.

Vi skal kunna kunsten å
halda ut i kulden.

Lag på lag med klær.

Lag på lag med smil og tålmodighet.

Detta tåler vi,
seier vi trøstande til oss sjølve.

Så ein dag er plutselig den
etterlengta våren her.

Fantastisk!

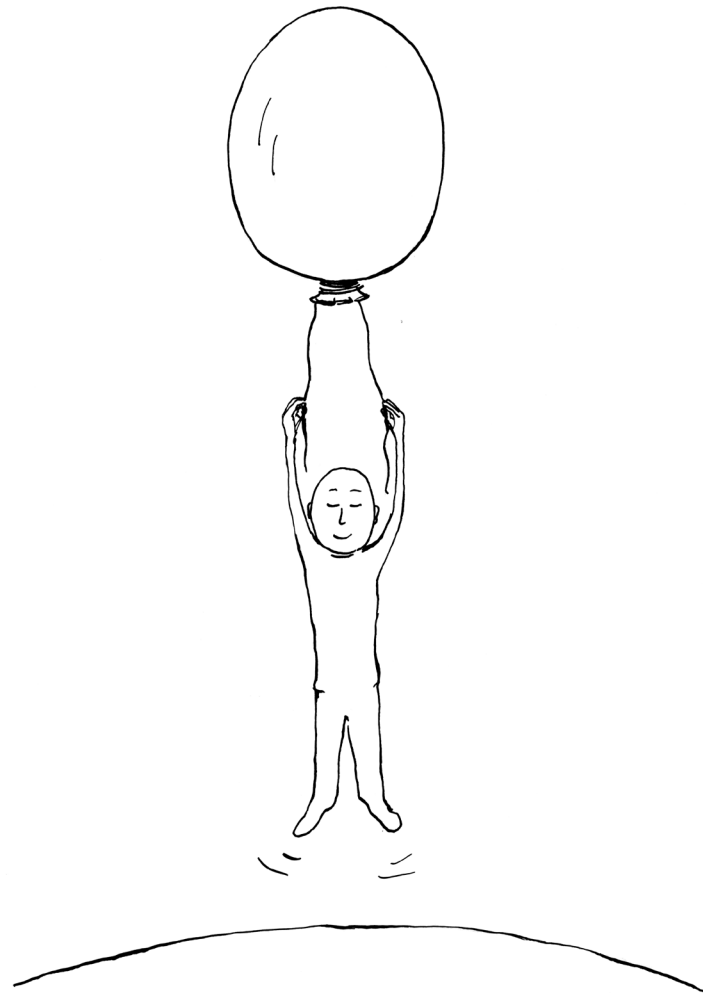
Og vi ser det klart og
tydelig igjen, og igjen;
ingen kan leva med berre kulde.

Spre vårsol og varme
alltid, og
overalt!

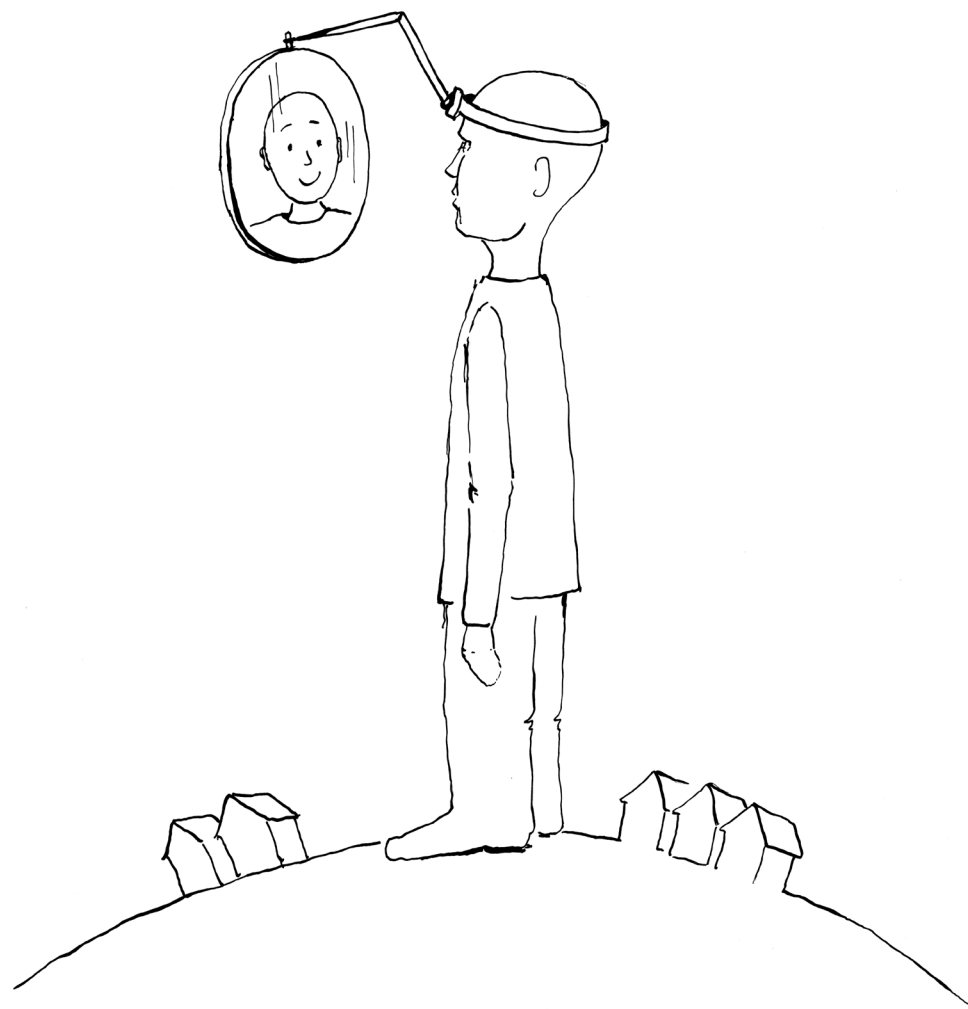
Glefs!
Glefs!
Glefs!
Møter min trøtte
tenåringsson
med mas.
Mens han framleis har
litt søvn igjen i augnekroken,
serverar eg han
mas og
ein kaffikopp til frukost.

Var ikkje sånn eg hadde planlagt å bli.

Illusjonar.
Våre fantasifulle idear,
svirrande rundt i hovudet vårt.
Dei gjer oss nesten
litt øre.
Vi spinn dei større og
større.
Heile framtidsveven er
så godt som lagt.
Greit.
Vi har kontroll.

Men så har vi ikkje alltid
kontroll allikavel.
Illusjonen brest.
Ting går ikkje sånn som dei gjorde,
når dei svirra så livlig rundt i
hovudet.
Medmenneske gjer som dei vil.
Omstendighetar romsterar rundt
i framtidsveven.
Det var berre ein illusjon.
Verkeleggheta er verkeleg.
Ukontrollerbar.

"Utslepp frå atomkraftverk."
Eg vett ikkje kva eg skal ha på meg.

"Tørke, hungersnød, epidemi."
Søren!
Eg trur eg har lagt på meg.

"Krig. Massakre."
Åhh! Eg er så trøtt.
Vil sova lengre.

"Flyktningstrøm"
Har strømprisen gått opp igjen?!

"Barnearbeid. Slavearbeid på Konfeksjonsfabrikkar.
Utnytting."
Yes! Salg!
Salg til meg! Til meg!

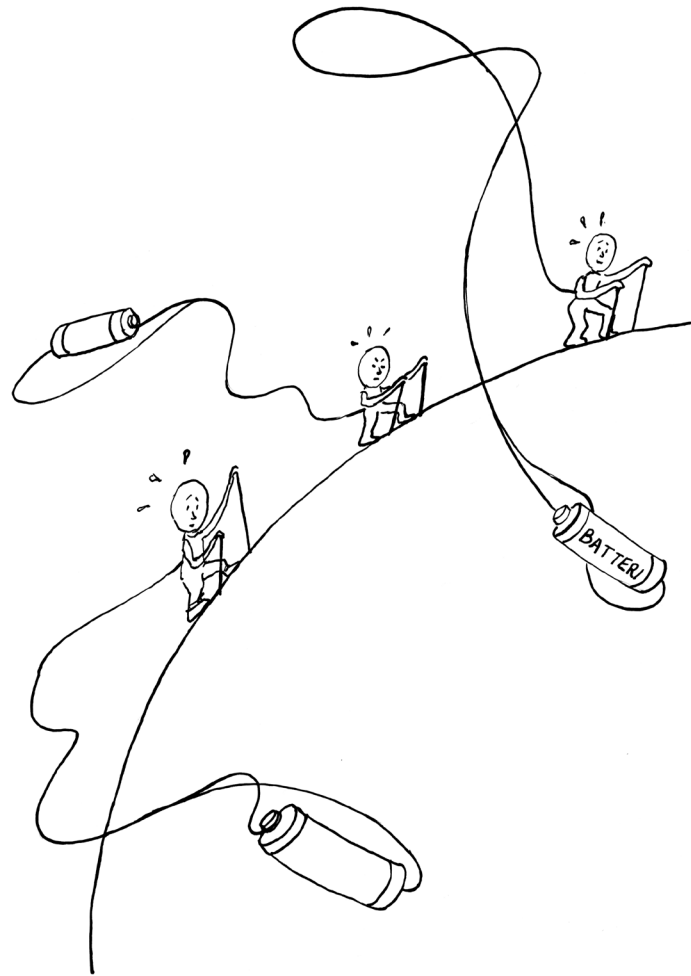
Meg meg meg meg meg meg meg meg meg meg meg
meg meg meg

4 damer rundt eit bord.
"Så kjekt å sjå deg,
og ja takk, eg har det berre bra."

Men damene satt litt lengre
rundt bordet.
Så lenge at vi forstår at
livet er ganske så likt
for oss alle.
Dagane er ikkje berre lette.
Dei kan vera lette.
Lette og luftige som ein fin
sommарbris,
men for så i neste augeblink
komma opp i
orkan styrke.
Vi lo masse,
vi fire damene,
skravla i munnen på kvarandre,
og vågde og å
visa tårer.

Så godt å få dela noken timar
i lag med andre,
rundt eit heilt tilfeldig,
dekka bord.

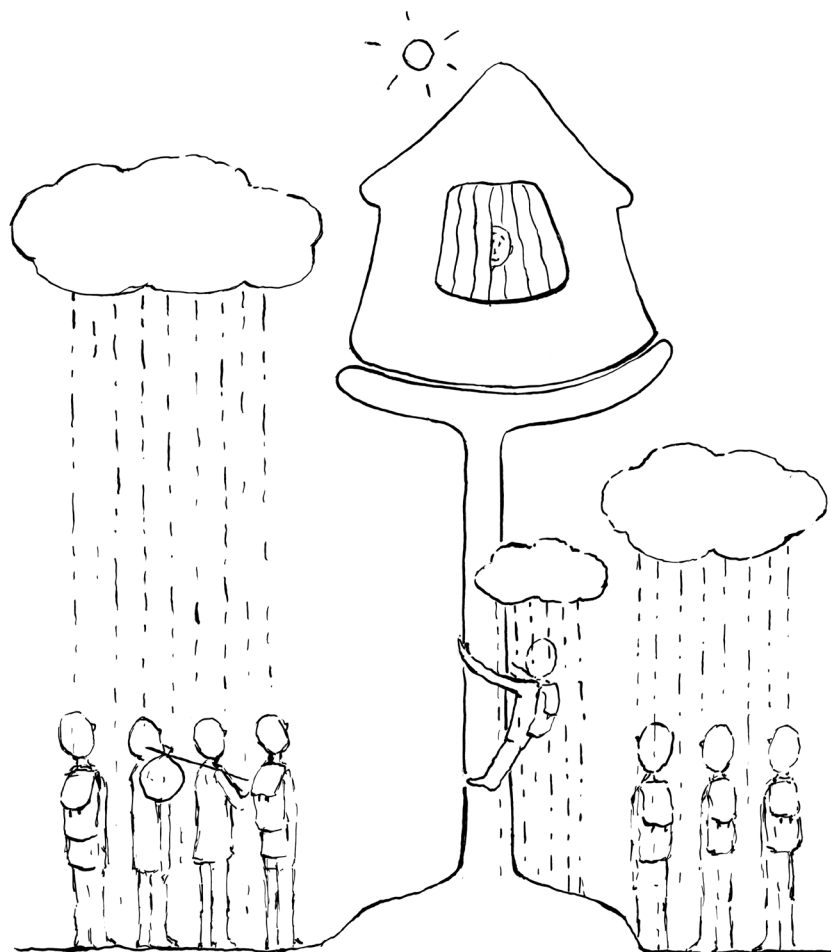

Jada...
Vi overlever vel denne kampen og.
Små og store kampar
kjem og går.
Av og til føles det som
DENNE,
kan vi vel aldri klara å
gå gjennom.
Men plutselig er den berre
eit minne vi har
lagt bak oss.

Forstår da ikkje heilt.

Kor får vi kreftene frå?
Styrken som ofta dukkar opp
akkurat når vi treng den.
Vi er små,
her vi går rundt på denne
jordkloden ei lita stund.
Små,
men ganske sterke og
seigliva.
Magisk styrke,
den er god å ha.

Lykke til på turen,
kjære medreisande.

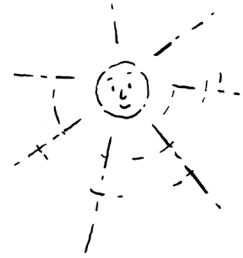
"Ganske heftig. Vi regnar vekk!"
Regnar vekk?
Kor blir vi av då?

"Ekstremvær over heila Vestlandet!"

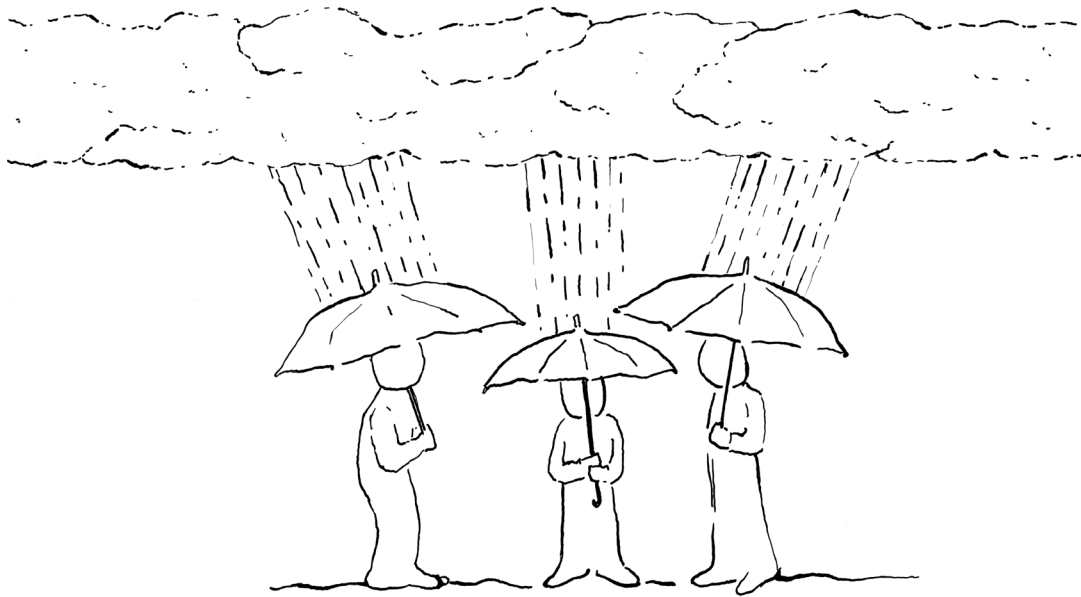
"Ring alarmtelefonen om nødvendig!"

Regnar vekk?
Eg har det fredleg og godt.
Varmt i rommet,
tente stearinlys.
Og viktig;
Gardinene trekt for,
så eg slepp å sjå
elendigheta utanfor mitt hus.
Stengte gardiner.
Snakkar eg om været,
Eller...?

Ganske greitt å bu i Norge
i gode velstandstider,
og sørga for å
trekka gardinene godt for.

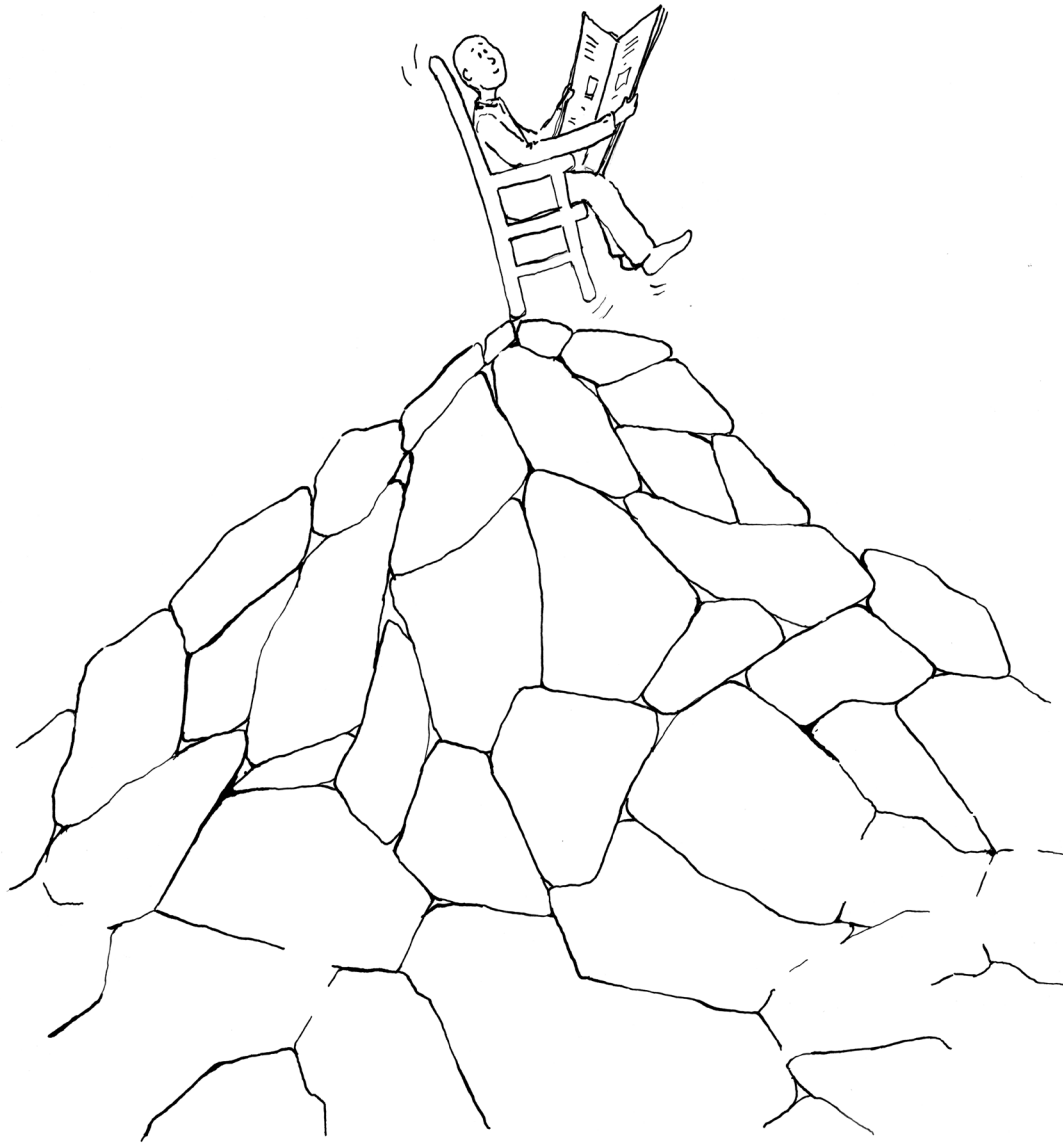

Grå skyer henger over oss.
Dei heng så ofta over oss,
at vi tilslutt trur dei skal
henga der.
Men dei heng ikkje fast.
Dei kan faktisk plutseleg forsvinna.

Med tålmodighet går vi her nede
og prøver å gjera det besta vi kan
ut av dei grå dagane.
Grått, grått, grått og vått.
Kva er det eigentleg eg snakkar om?
Er eg blitt hobbymeteorolog,
eller er det litt filosofiske tankar som
lurer seg inn?
Uansett så vett eg,
at bak dei grå skyene finst det
ein uendelegheit av blått.

Blått og lys og smil.

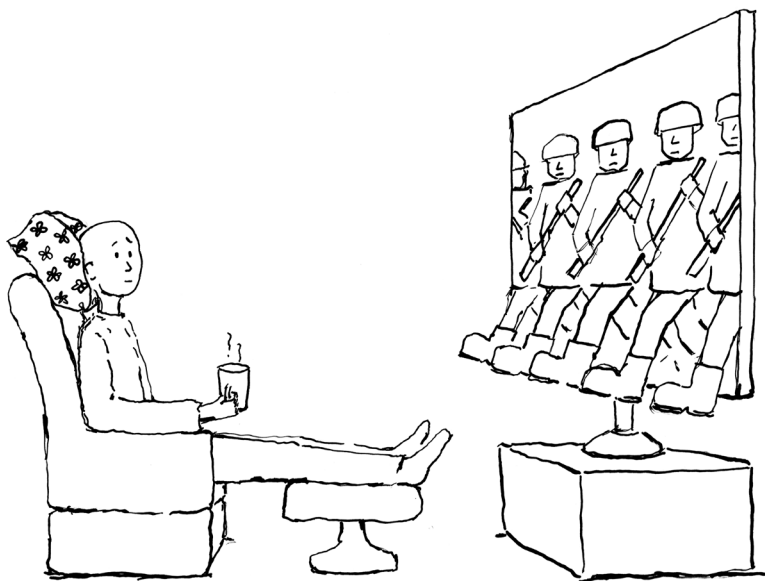

Lokale nyheter.
Verdas nyheter.
Vi må følge med.
Alt kommer dalande
rett ned i vår
fredfulle stova.

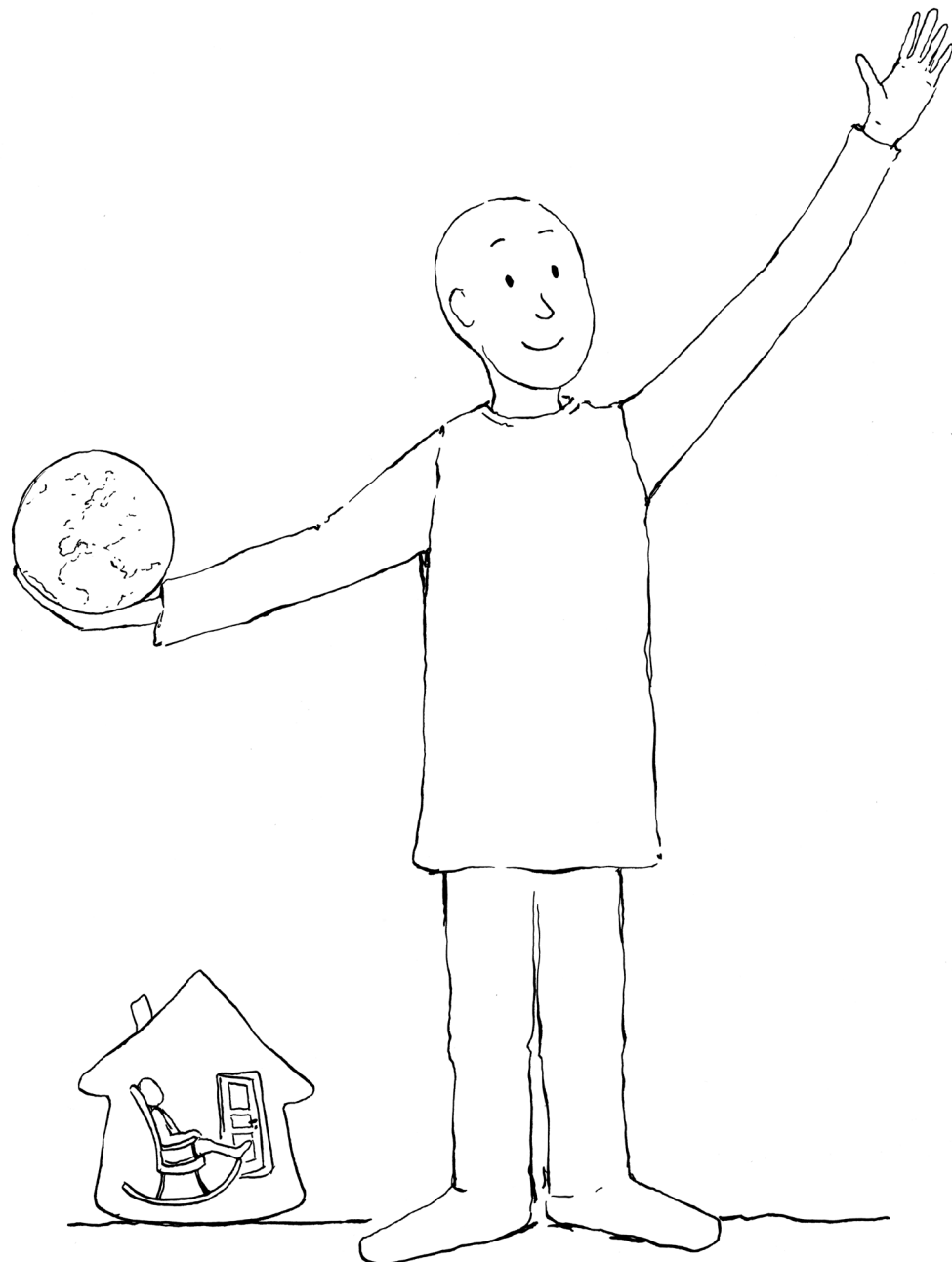
Jordskjelv.
Minst 100 omkomne.
Og eg bladde vidare til
neste sida i avisa.
Skal meir til for å
rista meg ut av min
fredfulle tilværelse.

Kva må til for å
rista meg ut av min
fredfulle tilværelse?

Den tanken klarar
å rista meg ut av
min fredfulle tilværelse.
Litt skremt.

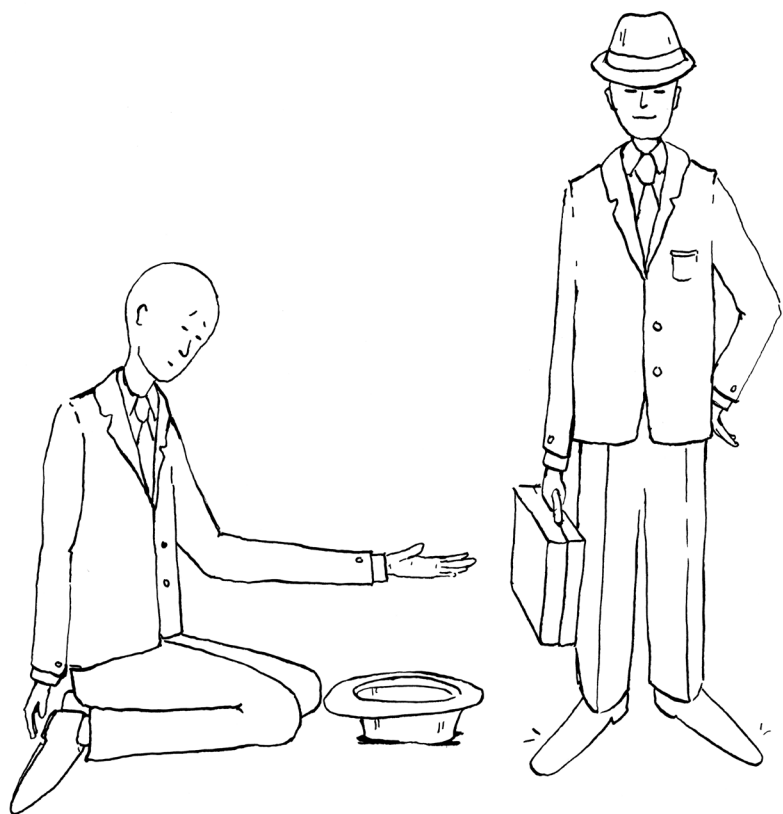

Vi lever i vårt fredlege
hjørna av verda.
Litt småtrøtte av
kjedsomhet og
forutsigbarhet.
Til ein dag stormaktene
plutseleg igjen begynner
å rasla med sablane,
denne gongen litt for
nær inn på oss enn vi likar.
Villmenn og damer må gjerne
drepa kvarandre,
men vi har ikkje tid til å bli
involvert.
Ikkje akkurat nå,
har nett begynt å pussa opp huset.

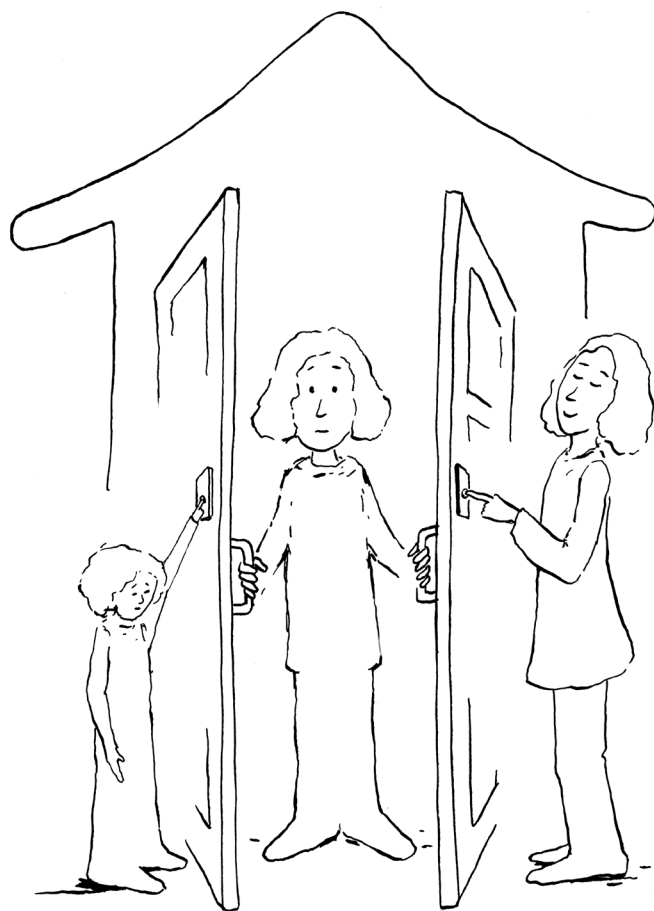
Det er fantastisk godt
å stenga seg inne
i ei varm stova,
og planlegga store ting.
Kva vi egentleg skulle vore
visst livet hadde vore
greiare med oss.
Kor store vi egentleg
skulle vore.
Gode tankar i ei
varm stova.
Går det an å gå ut seier du?
Kva seier du?
Ut av mi trygge og
varme stova?
Nei.
Trur ikkje det nei.

Men visst eg hadde gått ut,
då skulle du ha sett
kor stor eg er, då!

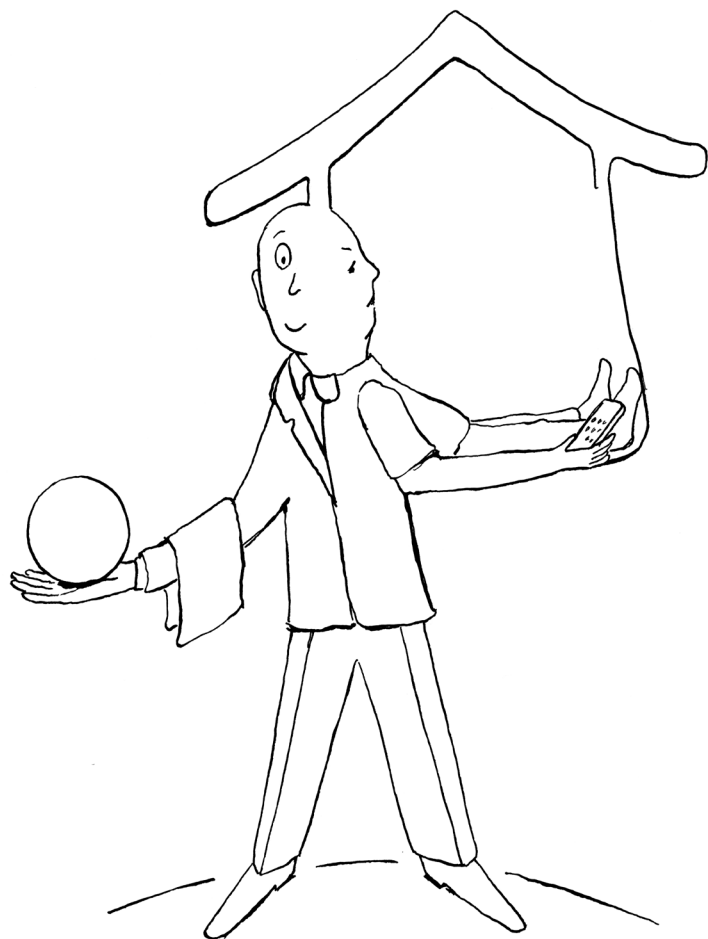
Viss tiggaren på gatehjørna
såg ut som spegelbildet
av deg,
eller av meg,
og spegelbildet av meg,
eller av deg,
såg ut som tiggaren
på gatehjørna,
Kva då?
Hadde blikket flakka
ein annan veg?
Hadde hjerta utvida seg,
eller snørt seg saman?
Hadde eg dømt?
Hadde eg hatt rett til
å dømme?
Dumme oss som dømmer.
Dum.
Dum.
Nok dømming.

Det er ikkje så lett...

Kven skal eg ta imot
på besøk i dag?
Frøken Tvil
eller
Madam Optimist?

Ja, ja...
Reknar med at dei
pressar seg inn
noken gonger
i løpet av dagen,
begge to.

Når vi er ute i verda,
prøver vi,
stort sett,
å oppføra oss ganske greitt.
Positive til den store
gullmedalje.
Smilande og blide.
Høflege.
Hjelpsame.
Hjelpe då meg,
så hjelpsame vi er.

Så er det tid for å gå heim.
Der dei personane
som er mest viktige for oss,
i denne galaksen,
befinn seg.
Desse personane får "full pakke":
Dei er og så heldige
å til tider få møta oss
positive, smilande og blide,
høflege og hjelpsame.
Men ein stor del av pakken
dei får, inneheld;
at vi er trøtte,
lei,
sure,
late,
kranglete,
frustrerte,
osv.
Og dei er glade i oss allikavel.
Tenk på det...

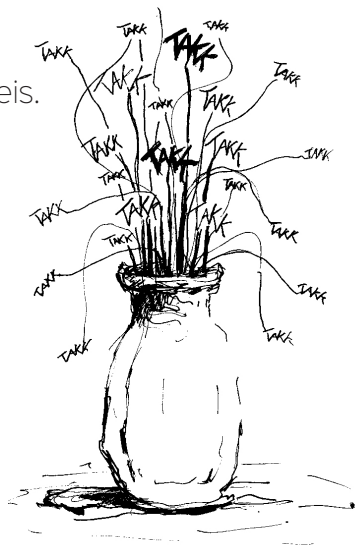
Takk til

Tomás, Lucas og Simón.
Beklager at doke (utan å bli spurt) blei dratt med inn i bøkene.
Men når eg skal skriva om livet, er jo doke sjølvsagt blant hovudingrediensane.
Veldig, veldig glad i doke, og SÅ glad for at det er akkurat doke tre som er familien min!
TAKK til nære, gode venner, som alltid er der når det trengst.
TAKK til Oddbjørn By, bokarbeid.no
for den goda hjelpa eg fekk i prosessen med å gje ut bøkene.
TAKK til Mathilde Oord, MOFix Design,
for alltid god hjelp og stor tålmodighet.
TAKK til trykkeriet aitoslo,
for raske tilbakemeldingar og hjelp underveis.

Takk òg til

mine foreldre,
søsken,
svigerinner,
svograr,
tanteungar,
kollegaer,
slekt og venner,
kjempe folk på nærbutikken,
katten som helsar med eit mjau når eg går forbi,
du som fekk meg til å føla meg stor,
du som fekk meg til å føla meg liten,
sol,
regn,
alle doke som har droppa innom underveis i livet mitt,
alt eg fekk,
alt eg ikkje fekk,
og til fuglane som synger så fint oppe i tretoppene.

Takk til livet!

Litt
uhøgtidelige
ord og strek
om det å
leva.

Adelante